

Laivas

1981 m. Nr. 4
Liepa — Rūgpjūtis
July — August

TURINYS

Marijonų vienuolijos kapitula ir pareigų paskirstymas — V. Rimšelis ..	1
Veikloji vienybė su Dievo valia — J. Vaškas	3
Kristau, išgirsk mus! Kristau, išklausk mus! —	
Vincas Mykolaitis-Putinas	5
Spauda — didžioji jo gyvenimo dalis — Pranas Garšva	6
Gyvenimo žodis — Chiara Liubich	9
Beatifikacijos Bylos Žinios	
Erškėčiuota jaunystė — dr. Antanas Kučas	11
Kai kurie arkiv. Matulaičio būdo bruožai — Vkt. Šk.	12
Padėkos Dievo Tarnui arkiv. J. Matulaičiui už gautas	
malones — sveikatą	13
Aukos Beatifikacijos bylai	14
Gyvenimo prasmės ieškotojai — kun. Juozas Prunskis	15
Mąstymai kilę skaitant Šv. Raštą — dr. J. Lokienė	16
Maldos apaštalavimo intencija	18
Iš Sibiro lietuvių poezijos	18
Iš religinio gyvenimo	19
Marijonų mirusieji bendradarbiai	24

Šio Laivo numerio viršelį puošia seselės Mercedės piešinys, vaizduojas Marijos paėmimą į dangų.

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo dvimėnesinis žurnalas. Eina 61-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill, 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius Kun. J. Vaškas, MIC

LAIVAS (THE SHIP), (U.S.P.S. 301-600), is published bimonthly at 4545 W. 63rd Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B.V.M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada. Foreign: \$5.00 yearly; 50¢ single issue. POSTMASTER: Send address changes to LAIVAS, 4545 W. 63rd Street, Chicago, Ill. 60629.

MARIJONŲ VIENUOLIJOS KAPITULA IR PAREIGŲ PASKIRSTYMAS

V. Rimšelis

Marijonų vienuolijoje kas šešeri metai vyksta generalinė kapitula. Tai yra visos vienuolijos provincijų vyresniųjų ir išrinktų delegatų suvažiavimas. Šiemet toks suvažiavimas įvyko Romoje. Prasidėjo balandžio 22 d. ir baigėsi gegužės 20 d. Taigi truko beveik visą mėnesį. Prasidėjo trijų dienų rekolekcijomis. Lietuvos provincijai atstovavo kun. J. Vaišnora, kun. St. Matulis, kun. J. Sakevičius ir kun. A. Spurgis. Iš Šv. Kazimiero provincijos, t.y. iš Jungtinių Amerikos Valstybių lietuviškosios provincijos, dalyvavo provinciolas kun. J. Dambrauskas ir trys išrinkti delegatai: kun. A. Naudžiūnas, kun. A. Miciūnas, kun. V. Rimšelis. Generalinėje kapituloje dalyvavo 30 narių.

Buvo sudarytos keturios komisijos peržiūrėti konstitucijas, pateikti plenumui potvarkių pasiūlymus ryšium su vienuolijos darbais ir planais. Po Vatikano II Bažnyčios suvažiavimo reikalaujama vienuolijos konstitucijas pritaikyti prie to suvažiavimo nutarimų. Iki dabar buvo sudaryti net keli konstitucijų projektai. Paskutinė redakcija bus sudaryta po trejų metų ir turės būti galutinai vienuolių kongregacijos (Vatikane) patvirtinta. Konstitucijos paragrafų svarstymai užėmė daugiausia laiko.

Gegužės 13 d., kai vyko kapitulos posėdžiai, sužinojome, kad Šv. Petro aikštėje įvyko atentatas prieš Šv. Tėvą. Tai buvo trečiadienio pavakarys. Visi susijaudinę nutraukėme posėdį. Pirmadienį, gegužės 18 d. buvo pažadėta, kad su popiežium drauge celebruosime šv. Mišias Vatikano sode Liurdo koplyčioje, ir po Mišių bus mums suteikta audiencija. Gegužės 18 d. yra popiežiaus gimimo diena, kurią jis sunkiai sužeistas praleido jau ligoninėje.

Generalinėje kapituloje renkamas yra vyriausias vadovas — generolas ir jo tarėjai. Generolu išrinktas kun. F. Grabowski,

lenkų kilmės amerikietis. Iš lietuvių generalinėje taryboje yra išrinkti pirmuoju tarėju — vicegenerolu kun. Donaldas Petraitis ir prokuratorium kun. Juozas Vaišnora. Be to, kun. J. Vaišnora yra dar paskirtas generaliniu postulatorium trijų vienuolijos kandidatų į šventuosius byloms vesti.

Pasibaigus generalinei kapitulai, buvo sukviesta čia Amerikoje antroji Šv. Kazimiero provincijos kapitulinė sesija birželio 29 d. Joje buvo renkamas provincijos vyresnysis, keturi tarėjai ir provincijos ekonomas. Provinciolu išrinktas kun. V. Rimšelis, viceprovinciolu kun. A. Miciūnas ir sekančiais tarėjais: kun. V. Parulis, kun. P. Garšva ir kun. S. Saplis. Provincijos ekonomu išrinktas kun. P. Cibulskis. Pirmajame posėdyje provincijos taryba sekretorium išrinko kun. A. Naudžiūną.

Novicijų vedėju išrinktas kun. T. Roth ir jo padėjėju kun. Ed. Vitchkoski. Noviciatas nuo šių metų bus vedamas Thompson, Conn. Į noviciatą rugpjūčio 14 d. bus priimti 6 jaunuoliai. Kai kurie iš jų yra baigę kolegiją ir turi magistro laipsnius.

Liepos 14 - 15 d. Marijonų vienuolijos Šv. Kazimiero provincijos taryba išrinko vienuolynų vyresniusius, parapijų klebonus ir institucijų vadovus.

CHICAGOJE

Kun. Juozas Vaškas išrinktas Chicagos vienuolyno prie „Draugo“ vyresniuoj.

Kun. Pranas Garšva — pirmu tarėju ir „Draugo“ redakcijos vadovu — moderatorium.

Kun. Petras Cibulskis — antruoju tarėju ir „Draugo“ spaudos administratorium.

Kun. Jonas Duoba — vienuolyno ekonomu ir „Draugo“ techninių reikalų prižiūrėtoju.

Kun. Antanas Kelpša — Aušros Vartų parapijos klebonu.

Amerikos Šv. Kazimiero lietuvių provincijos kapitulos delegatai aukoja koncelebracines šv. Mišias birželio 30 d. marijonų vienuolyno koplyčioje. Pagrindinis celebrantas vidury, ką tik išrinktas naujas provinciolas, kun. Viktoras Rimšelis; prie altoriaus iš šonų — V. Parulis ir viceprovinciolas A. Miciūnas; antroj eilėj: J. Vaškas, A. Gurklis, E. Vitchkowski, M. Jodka, B. Vaišnoras, J. Zalonis, T. Roth, S. Saplys, Aug. Steigvilas, J. Dambrauskas ir A. Kelpšas.

Nuotr. J. Duobos

MARIANAPOLYJE

Kun. Vincas Parulis perrinktas vienuolyno vyresnioju ir ekonomu.

Kun. Jonas Petrauskas — pirmuoju tarėju ir mokyklos direktorium.

Kun. Albinas Gurklis — antruoju tarėju.

Br. Juozas Landis — mokyklos ekonomu ir reikalų vedėju.

WISCONSINE

Kun. Jeronimas Zalonis išrinktas Kenoshos vienuolyno vyresnioju ir Šv. Petro par. klebonu.

Kun. Stasys Saplis — pirmuoju tarėju ir Racine Šv. Kazimiero par. klebonu.

Kun. Jonas Jančius — antruoju tarėju ir asistentu Kenoshoje.

Kun. Juozas Augūnas — Milwaukee Šv. Gabrieliaus par. klebonu.

ILLINOIS

Kun. Bonifacas Vainoras išrinktas vienuolyno vyresnioju ir Plano Šv. Marijos par. klebonu.

Kun. Alfonsas Micka — pirmuoju tarėju ir Darien Šv. Marijos par. klebonu.

Kun. Antanas Nockūnas — antruoju tarėju ir Plano par. asistentu.

Kun. Jonas Savukynas — ekonomu ir Darien par. asistentu.

ARGENTINOJE

Kun. Augustinas Steigvilas perrinktas Avellanedos vienuolyno vyresnioju.

Kun. Juozas Petraitis — pirmuoju tarėju ir Aušros Vartų par. klebonu.

Kun. Mykolas Juodka — antruoju tarėju ir ekonomu.

Kun. Antanas Švedas išrinktas Rosario vienuolyno vyresnioju.

Kun. Juozas Margis — pirmuoju tarėju ir Šv. Kazimiero par. klebonu.

Kun. Vitas Šimanskis, antruoju tarėju ir Villa del Dique koplyčios rektorium.

Veiklioji vienybė su Dievo valia

J. Vaškas

Dievas nori, t.y. jo yra tokia valia, kad jo kūriniai drauge **veiktų** ir **būtų** tokie, kokius Dievas yra juos suprojektavęs. Iš šito Kūrėjo noro kyla dvejetainis žmogaus, siekiančio savo Kūrėjo garbės ir savo paties, kaip Dievo paveikslo tobulybės, nusistatymas.

Dievas nori, kad žmogus ne tik **veiktų** pagal jo valią, bet ir **būtų** pagal jo valią. Iš tikrųjų, visi kūrinio veiksmai plaukia iš jo prigimties. Kokios prigimties kūrinys yra, tokie yra ir jo veiksmai. Iš šios tiesos plaukia dvilypis žmogaus, siekiančio savo Kūrėjo garbės ir savo paties didybės, nusistatymas.

Šis nusistatymas turi savo šaknis **veikloje ir pasyvioje vienybėje su Dievo valia; veikloje**, kada siela iš paskutiniųjų stengiasi **daryti** tai, ko Dievas nori; **pasyvioje**, kada siela trokšta **būti**, kokia Dievas nori, kad ji būtų.

Šių dviejų nusistatymų pagrindas yra labai reikšminga tiesa, kurią nedaugelis teisingai supranta ir niekas tobulai nesupranta. Ši tiesa pasitvirtina kiekviename mūsų gyvenimo veiksmo bei situacijoje. Tai tiesa, kuri nuolat turi stovėti mums prieš akis ir kuria turi būti grindžiamos visos mūsų vertybės bei daromi nuosprendžiai.

Šią tiesą, kiek ji liečia **aktyvią vienybę su Dievo valia**, galima šitaip nusakyti: Kadangi Kūrėjo begalinė tobulybė atsispindi jo kūryboje vien tik jo lygiai begalinai tobula valia, seka, kad jo akyse, t.y. tikroje kūrinio tiesoje, visiškai nėra jokios vertės jokiame ribotame daikte, visiškai jokios svarbos bet kieno veiksmuose ar padėtyje, nebent tai būtų Dievo valios išraiška.

Iš savęs visa kas ribota
yra be vertės

Mokytojai ir apamai žinogiškojo gyvenimo psichologijos vadovai tvirtina, jog yra be galo svarbu teisingai įvertinti ir branginti visus mažuosius veiksmelius, kurie yra tartum smulkyčiai siūleliai, sudarantieji mūsų gyvenimo audinį.

Kartais esame linkę manyti, jog dar nesame pakankamai ir teisingai įvairių savo išgyvenimų išmėginti; jog ši diena susidedanti tik iš menkniekių ir neverta visų mūsų pastangų. Kai kartais esame priversti bent kiek savo gyvenimą bei darbus įvertinti ir ima liūdesys slėgti dėl mūsų gyvenimo nereikšmingumo, kaltiname aplinką, kad niekad neturėjome tinkamos progos pasireikšti, ir žiūrime į ateitį su viltimi, kad vis tiek kada nors mums bus duota puiki proga parodyti, ką iš tikrųjų pajėgiame padaryti savo turimais talentais bei dovanomis.

Mokytojai ir psichologai atsako mūsų darbų nereikšmingumo priekaištui šitaip: Žmogus turi suprasti, kad mažieji dalykai yra dėl didžiųjų, ištikimybė mažuose dėl ištikimybės didžiuose. Lyg bet kas grynai žmogiška galėtų būti didinga! Argi ne kaip tik tie, kurie yra gyvenę vadinamų didžiūnų gyvenimą, karščiausiai mums skelbia, kad visa tai yra tik tuštybė? Dievui, kuris lygiai lengvai pasėjo erdvės platybėse milijonus sukuriuojančių pasaulių, ir mūsų pasaulyje milijardus žmonių; kuris po žmonių kojų sukūrė milijonus skruzdžių ir kiekvienoje skruzdėlėje milijonus mikrobų, o kiekviename mikrobe milijonus atomų; jam mūsų padėtis kitų žmonių tarpe: mūsų mokslas, auklėjimas, būdas, asmenybė, talentai, užimama vieta ir visi kiti tie žmogiški pranašumai dėl kurių taip išdidžiai kitų tarpe nosį riečiam — visi

jie stovi lygiai tame pačiame nebūties lygyje, iš kurio jis panorėjo jiems suteikti būti.

Didingumas yra klaidingai matuojamas, lyginamas su kitų žmonių didingumu

Šiaurės Amerikos indėnė skaitliuodavo savo turtą pagal tai, kiek ji turėjo stiklinių karolių, nes indėnai stiklinį karolį laikydavo brangakmeniu. Afrikos zulietė nustatydavo savo turtą pagal kiek turėdavo žalvarinių apyrankių, nes zulai žalvarines apyrankes laikydavo dideliu turtu. Mūsų laikų aukštuomenė vertina savo turtą ir socialinį rangą savo deimantų skaičium ir dydžiu, nes mūsų laikų civilizuota aukštuomenė deimantus laiko brangiu turtu. Kai būsimė išmokę deimantus taip lengvai padirbti, kaip stiklinius karolėlius ar žalvarines apyrankes, kuri atrodys absurdiškiausia: Amerikos indėnė su savo karolėliais, Afrikos zulietė su savo žalvarinėmis apyrankėmis, ar mūsų laikų aukštuomenės gražuolė su savo deimantais?

Visos pasaulio vertybės yra tik reliatyvios, santykinės pagal tai, **ką žmonės mano**. Dievas galėtų sukurti žmonių giminę, kuriai mūsų didžiausi laimėjimai atrodytų, kaip nemokšų vaikų painiavos, mūsų Rafaeliai ir Mykolaiangelai, kaip „tepliotojai“, mūsų Šekspyrai ir Dantės, kaip beraščiai.

Garsūs vadai, rašytojai, finansininkai, menininkai, sportininkai — visi yra laikomi garsiais ne dėl to, kad iš tikrųjų jie tokie yra, bet tik dėl to, kad visi kiti tokiais nėra. Visi kiti žmonės gali būti kitokių ar menkesnių talentų, mažesnio išsilavinimo, silpnesnio ryžto, trumpesnės kantrybės ir t.t. Iš šito atsirado ir patarlė: „Aklųjų karalystėje, vienakiai yra karaliai“.

Šiaurės klimato visi gėrįsi pelargonijomis ir labai jas brangina. Žiemai artėjant, jie persodinami į puodus, sunešami į šiltnamius ir rūpestingai saugojami iki pavasario ar vasaros. Tačiau, kai šiaurietis nukeliauja į tropinius kraštus žiemoti, jis ten randa vešliausiai augančias pelar-

gonijas net grabėse — iki šešių pėdų aukščio — su gausybe didžiausių žydinčių puokščių. Grįžęs namo į šiaurę, jis jaučia savo pagarbą pelargonijoms pusėtinai sumažėjusią vien dėl to, kad atogrąžų kraštuose jos laikomos visai paprastomis ir mažai vertinamomis gėlėmis. Iš žmonių vertinimo kūrinių tegalima išvesti taisyklę, kad: „familiarumas (apsipratimas) ugdo panieką“, tuo tarpu, tai, kas reta, yra branginama.

Šitoks daiktų vertinimo būdas yra klaidingas, nors visi daugiau ar mažiau jam pasiduodame. Kad galėtume gyventi Dievo tiesos ir tikrovės šviesoje, turime nusikratyti šiuo beprasmišku vertybių standartu, t.y. „**ką pasaulis mano**“ ir pradėti daiktus, kūrinius bei įvykius vertinti pagal **Dievo valią, kaip Dievui patinka**. Pagarba Dievo norams ima pirmenybę prieš pagarbą, bet kieno kito norams, troškimams ar valiai. „Klausykite savo žemiškų šeimininkų su baime ir pagarba, nuoširdžiai, lyg kad Kristaus, ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdančys Dievo valią“ (Ef 6:6).

Išdidus ir reikalaujantis karalius Saulius pasirodė tikrovėje silpnas ir kvailas, nes, kaip išpažįsta Samueliui, dėl baimės ką žmonės sakys, pasirinko verčiau nepaisyti, ko Dievas nori: „Saulius tarė Samueliui: Nusidėjau, nes peržengiau Viešpaties žodį ir tavo žodžius, bijodamas tautos ir paklausydamas jų balso“ (I Kar 15:24).

Turtingieji ir vargšai, galingieji ir silpni, mokyti ir tamsuoliai, šeimininkė ir tarnaitė, darbdavys ir darbininkas, vyresnysis ir pavaldinys nėra rūšys ar kategorijos, atstovaujančios žmogaus vertės skirtumams Dievo akyse ir jų vietoms amžinybėje. Dievo visuomenėje žmogus nėra rikiuojamas pagal savo geneologijos ilgį, nei savo automobilių arklių jėgą, nei savo vasarviečių puošnumą, nei jo kelionėms ar darbams spaudoje skiriamas skiltis, bet vien pagal **jo glaudumo laipsnį su Dievo valia**.

Šv. Pijus X, popiežius, šūkio „Visa atnaujinti Kristuje“ paskelbėjas. Šis šūkis, kaip žinome, gyvą dirvą rado Lietuviškoje mokslus einančioje visuomenėje, kuri apsipavidalino ateitininkų federacija. Šiais metais ateitininkai švenčia 70 metų sukaktį. Šv. Pijaus šventė yra rugpiūčio 21 d.

Čia dedama Pijaus X atvaizdas yra detalė altoriaus paveikslo tėvų Marijonų koplyčioje. Jis yra mozaika, sukurta Ados Korsakaitės ir įvykdyta Adolfo Valeškos meno atelje.

Vincas Mykolaitis-Putinas

KRISTAU, IŠGIRSK MUS!

Išgirsk mus, Kristau, šaukiamės Tavęs,
Kandčios ir nuodėmių naktį paskendę,
Visus kelius praėjom ir gatves, —
Visi džiaugsmas juose erškėčiais žydi.

Išgirsk mus šaukiančius karštoj maldoj,
Ateik padėti skausmo valandoj,
Nes Tavo žvilgsnis debesis išsklaido
Ir nenugręšk nuo mūsų savo veido.

Už mus Geroji Motina kalbės
Ir mūsų vargą didį Tau parodys...
Tau mūsų tykios ašaros bylos
Ir sielos skundas išsilies bežodis...

Išgirsk mus, maldauti nepaliausim,
Kol per gyvenimo audras keliausim.

KRISTAU, IŠKLAUSYK MUS!

Dažnai mes trokštam laimės laikinos.
Šventosios Tavo valios nepažinę,
Bet siela žemėj laimės nežinos,
Kol grįš namo — į dangišką Tėvynę.

Tau atidavę savo troškimus,
Širdžių žaizdas ir sopulius atvėrę,
Mes meldžiam, Kristau išklaudyki mus,
Leisk mums pažinti amžinąjį gėrį...

Mus išklaudyki Motinos vardu,
Joje mes turim Tavo meilės viltį.
Ji guodžia širdis prislėgtas klaidų,
Ištisia ranką trokštantiems pakilti...

Mes — Jos vaikai maldaujame Tavęs,
Mus išklaudyk, paguosk, į dangų vesk.

SPAUDA — DIDŽIOJI GYVENIMO DALIS

A. a. kun. Petrą Činiką amžinybėn palydinti

Pranas Garšva

Vėl gaudžia varpai, amžinybėn palydinti vieną mūsų dienraščio stipriausiųjų šulų — „Draugo administratorių a.a. kun. Petrą Paulių Činiką, MIC. Kai penktadienio vakare, gegužės 22 d., suskambėjo Oak Parko ligoninės telefonas, pranešdamas apie velionio paskutinį atodūsi, liūdesys apgaubė visus tuos, kurie tą vakarą prieš šventes galėjo tai patirti.

Po dviejų širdies atakų, po ilgo gydymosi, neapleidžiant savo darbų, po operacijų, kurias pastarųjų poros metų laikotarpy jis turėjo pernešti, buvo aišku jau nuo gegužės 17 d., kai jį išvežė į ligoninę, kad jo gyvybės siūlas gali kiekvienu metu nutrūkti. Širdis jau nebepajėgė atlikti savo pareigų. Bet Dievo keliai — ne mūsų sumanymai.

Jaunystė

A. a. kun. P. Činiko tėvai į Chicago atvyko šio šimtmečio pirmojo dešimtmečio pabaigoje iš Ramygalos apylinkės, Panevėžio apskr. Jonas Činikas ir Antanina Gabrytė sukūrė šeimą, kun. Antanui Ežerskiui palaiminus jų moterystę Šv. Kryžiaus par. bažnyčioje 1910 m. rugpjūčio 15 d. Vėliau jie apsigyveno vadinamoje South Chicago dalyje ir prisidėjo kuriant Šv. Juozapo lietuvių parapiją.

Čia gimė Petras 1912 m. sausio 6 d. ir to paties mėnesio 14 d. buvo pakrikštytas Šv. Juozapo par. bažnyčioje, krikšto tėvais esant Petrui Gabriui ir Agnei Kraujalienei. Be jo, tėvai dar susilaukė sūnaus Jono (jau miręs) ir dukters Genovaitės (dabar Pilipauskienės su vyru Bernardu). Jie visi liko maži, kai mirė jų motina. Ir tėvas mirė vos vaikams paaugus.

Petras mokyti pradėjo savo parapijoje, paskiau Leo aukšt. mokykloje, iš kurios perėjo į Quigley mažąją seminariją ir ją

baigė 1932 m. Mokėdamas gerai lietuviškai, jis panorą stoti į lietuvišką Marijonų vienuoliją, kuri tada jau savo darbais plačiai reiškėsi tarp Amerikos lietuvių. 1933 m. spalio 17 d. padarė pirmuosius vienuolinius įžadus ir pradėjo filosofijos ir teologijos studijas Marijonų seminarijoje, Clarendon Hills, Ill. Baigęs studijas 1939 m. sausio 22 d. buvo įšventintas kunigu, nors iki pavasario dar liko toliau studijuoti.

Spaudos administracijoje

Kaip jaunas, sumanus ir energingas kunigas, buvo 1940 m. paskirtas pradžioje „Draugo“ spaustuvės administratoriaus pagalbininku, bet iš tikrųjų ėjo visad administratoriaus pareigas. Darbas naujas ir skirtingas, negu buvo studijavęs, bet jis greitai numatė geriausias priemones tada sunkiais karo metais dirbti administracinį darbą, kad „Draugas“ ir kiti laikraščiai laiku gautų reikalingų medžiagų, laiku būtų išsiųsti skaitytojams.

1945 m. paskirtas į Šv. Gabrieliaus liet. parapiją Milwaukee, Wis., klebonu. Tuo metu jis ėmėsi Marquette universitete žurnalistikos bei šiai sričiai artimų mokslų studijų. Studijavo ir spaudos medžiagų pažinimą, jų techniką ir darbų vedimą. 1947 m. paskirtas suorganizuoti ir redaguoti naują žurnalą „The Marian“, kuriame būtų skelbiami lietuviški reikalai, lietuviška veikla, lietuviškas menas anglų kalba. Jo tikslas — patraukti atgal prie lietuviško kamieno tokius, kuriems sąlygos neleido dalyvauti lietuviškam gyvenime.

Taip beveik vienas žurnalą redagavo iki 1951 m. Nuo 1948 m. pradžios vėl perėmė „Draugo“ spaudos administravimą, kurį sėkmingai vedė iki 1958 m. pabaigos.

A.A. Tėvas Petras Činikas, MIC

Tuo metu jau buvo iškilęs reikalas statyti naują spaustuvę, nes senoji buvo nesaugi ir nehygieniška dėl didelio mašinų ir darbininkų susigrūdimo. Didėjant spaudos darbams, jis kartu su to meto provinciolais kun. J. Jančium ir kun. V. Atkočium, pagelbstint kun. V. Paruliui, ėmėsi organizuoti fondą ir darbą užbaigė greičiau, negu buvo tikėtasi — 1957 m. vasario 1 d. spaustuvė jau pradėjo veikti dabartinėje vietoje. Čia darbai išsiplėtė, bet darbininkai turėjo ir patogias sąlygas juos atlikti.

Po tokių darbų reikėjo poilsio ar pareigų, kurios būtų lengviau atliekamos. Bet jis, net kitur gyvendamas, negalėjo atsakyti nuo „The Marian“ redagavimo, nes čia reikėjo pažinti ne tik savo aplinką, bet ir bendrus lietuviškus reikalus.

1969 m. vėl grįžo „Draugo“ spaudos administratorium. Grįžo su naujais sumanymais, kurie gal ir prisidėjo prie jo sveikatos susilpninimo ir ligų. Kaip visa dabarties spauda, taip ir lietuviška turėjo griebtis modernesnės spaudos technikos — įkurti vadinamą fotografinį spausdinimą (off-set), kuris gražiau, greičiau ir patogiau atspausdina ir atiduoda skaitytojui bet koki leidinį. Knygos šiuo būdu jau spausdinamos net kelerius metus. „Draugą“ dar vis reikėjo spausdinti moderniu ir pusiau senuoju būdu. Bet tai jau buvo spaudos pažanga — velionio kun. P.

Činiko didelės aukos ir sunkių darbų vaisius.

A. a. kun. P. Činiko spaudos administravimo metus sudėjus, randame, kad jis jiems yra atidavęs savo gražiausias dienas ir didžiąją savo darbingo amžiaus dalį — daugiau kaip 25-rius metus.

Pastoracinėje veikloje

Kun. Činikas buvo gerai pasiruošęs ir pastoraciniam darbui. Administracinė veikla jo neatitraukė nuo to ir nepadarė jiems abejingu.

Jis kelis kartus buvo įvairiose pareigose, buvo vienuolyno prie senojo „Draugo“ pastato ir Marian Hills seminarijos vyresnysis, o taip pat parapijose dirbo Milwaukee, Niagara Falls, N.Y., ir, prieš grįždamas paskutinį kartą į administracinį darbą, buvo Šv. Kazimiero par. klebonas Racine, Wis.

Visur jis parapičių buvo gerbiamas, mylimas dėl jo nuoširdumo ir atviros širdies visų laukiamas. Net jau dirbdamas kitose pareigose, daugelio buvo lankomas ir kviečiamas. Jame visi jautė tikrą sielos vadovą, nuoširdų asmenį, kuris kiekvienam buvo pasiruošęs pagelbėti bet kokiame reikale.

Lietuviškuose darbuose

Išskaičiuoti organizacijas, kuriose jis, kaip spaudos žmogus ir nuoširdžiai besirūpinęs lietuviškais reikalais, dalyvavo, beveik neįmanoma. Visos senosios organizacijos jį laikė vienu rimčiausių narių. Ir jis toks buvo Lietuvos Vyčiuose, Liet. Katalikų Susivienijime, Liet. Kat. federacijoje, Columbus Vyčiuose, Liet. Kunigų vienybėje, Religinėje šalpoje, Balfe ir kt. Buvo ilgametis Kunigų vienybės Chicagos apskrities pirmininkas arba valdybos narys. Lietuviškomis organizacijoms jis skyrė išimtinę vietą savo gyvenime ir visuomet ne tik patarimais, bet ir sunkiu darbu talkino jų veiklai.

Velionis a.a. kun. P. Činikas nebuvo tik siauras spaudos administratorius, bet ir

spaudos darbininkas. Jis rašė daugybę straipsnių „The Marian“ žurnalui, kai buvo redaktorius ar buvo ir kitose pareigose. Kurį laiką redagavo ir paruošdavo „Garso“ anglišką skyrių. Nuolat bendradarbiavo „Drauge“ ir „Laive“, daugiausia, kai, dirbdamas pastoracinį ar misijonierišką darbą, turėjo daugiau laiko. Jo rūpesčiu ir pastangomis buvo išversta ir išleista anglų kalba „Eglė, Žalčių Karalienė“ ir rinktinė (jo vertimų) „The Marian Reader“, įvairių rašytojų ar liaudies kūrybos trumpų pasiskaitymų. Mėgo daug skaityti lietuviškai ir angliškai ir pažino ypač ankstyvesnę lietuvių literatūrą, kuri jam buvo naudinga lietuviškame darbe.

A. a. kun. Petras P. Činikas buvo labai darbštus. Fiziškai, atrodė, labai stiprus ir energingas, bet jau prieš daugiau kaip 20 metų turėjo skydinės liaukos operaciją, kurios pavėlavimas susilpnino širdį. Pradėjęs negaluoti, darbų nepaliko, nes, jo nuomone, jei esi gyvas — turi dirbti naudingą darbą. Tas naudingas darbas jam buvo spauda, lietuviški skaitiniai, knygos, žurnalai. Tam jis mėgino sudaryti ir geriausias sąlygas, kad lietuviška spauda tarptų. Bet dvidešimt penkerių metų spaudos administravimo našta pagaliau, pasidarė nepakeliama ir Amžinasis Sprendėjas pasakė: „gana“.

Palydint a.a. kun. P. Činiką amžinybėn tereikia tik žvelgti į jo atliktus darbus,

kurie liks paskatas kitiems, į jo gyvenimą, už kurį Dievas savo teisingumu atlygins. Likusiems reikia jį prisiminti maldoje ir tęsti jo veiklą. O jos reikia lietuviškai spaudai, lietuvių organizacijoms, religinėms ir tautinėms vertybėms rasti teisingą kelią.

Velionio kūnas buvo pašarvotas T. marijonų koplyčioj trečiadienį ir ketvirtadienį, o palaidotas penktadienį, geg. 29 d. Iš koplyčios 10 v. ryto buvo atlydėtas į St. Mary Star of the Sea parapijos bažnyčią, kurioje įvyko gedulo pamaldos už velionio vėlę.

Drauge su pagrindiniu celebrantu, T. Stasiu Sapliu, koncelebravo T. Provincijolas kun. Juozas Dambrauskas ir kun. Vytautas Bagdanavičius. Prasmingą pamokslą pasakė T. Andrius Naudžiūnas. Mišių metu giedojo iškilioji operos solistė Dana Stankaitytė. Vargonais grojo muzikas Antanas Skridulis, Šv. Antano parapijos Cicero, IL vargonininkas.

Jo Eminencijai Chicago arkivyskupui Jonui Cody atstovavo Jo Ekscelencija vyskupas Vincentas Brizgys ir kardinolo vardu suteikė paskutinę absoliuciją.

Po pamaldų buvo nulydėtas į šv. Kazimiero lietuvių kapines, kur paskutinėms laidojimo maldoms vadovavo Tėvas Provincijolas, kun. Juozas Dambrauskas. Laidotuvių direktoriai Jonas ir Stasys Evans sklandžiai tvarkė laidotuves.

Naujoji Marijonų vienuolijos Sv. Kazimiero provincijos vadovybė, perėmusi vadovauti vienuolijos darbams. Iš kairės: tarėjas kun. Stasys Saplys, tarėjas kun. Vincas Parulis, provinciolas kun. Viktoras Rimšelis, vice-provinciolas kun. Antanas Miciūnas, tarėjas Pranas Garšva ir ekonomas-iždininkas kun. Petras Cibulskis.

Nuotr. J. Duobos

GVYENIMO ŽODIS

Chiara Lubich

„Narių daug, o kūnas vienas“.
(I Kor. 12-20).

Ar lankeisi kada tikroji krikščioniškoji bendruomenė? Ar buvai kokiame jos susirinkime? Ar įsigilinau į jos gyvenimo būdą?

Jeigu taip, tai pastebėjai, kad yra daug skirtingų pareigų, kurias atlieka: vienas turi kalbos dovaną, ir tau perteikia dvasinę tikrovę, kuri paliečia tavo sielą. Kitas turi dovaną padėti, pagloboti, parūpinti, ir tave stebina, kaip jam sekasi pagelbėti kenčiantiems. Kitas vėl moko taip išmintingai, kad įdiegia tavo tikėjimui, kurį turi, naujos jėgos. Kitas moka organizuoti. Kitas vadovauti. Kitas vėl suprasti tuos, kurie į jį kreipiasi ir dalina paguodą reikalingoms širdims.

Taip, visa tai gali patirti, bet didžiausią įspūdį sudaro tokia gyva bendruomenė ir vienoda dvasia, kuri visus veda ir, tarytum girdi ją plasnojant toje originaliojo draugijoje, kuri sudaro vieną kūną.

Taip pat ir Paulius, ir ypatingai jis, patyrė buvimą tokių bendruomenių, kurios

atsirado dėka jo nepaprastų pamokslų. Viena tokių bendruomenių buvo jaunutė Korinto bendruomenė, kurioje šv. Dvasia gausiai dalino savo dovanas. Tuo laiku kaip tik reikėjo tų dovanų gimstančiai Bažnyčiai. Toji bendruomenė, apdovanota gausiomis šv. Dvasios dovanomis, pradėjo netvarkingai lenktyniauti. Reikėjo kreiptis į Paulių. Jis tuo tarpu buvo Efeze. Paulius tuoj atsako nepaprastu laišku ir paaiškina, kaip reikia vartoti tas ypatingas malones. Jis sako, kad yra įvairių karizmų (dovanų), įvairių tarnybų: apaštalų, pranašų, mokytojų, bet vienas yra Viešpats. Nuo jo viskas priklauso. Sako, kad bendruomenėje yra tokių, kurie daro stebuklą, pagydo, ypatingai atsidavusių kitus globoti, vadovauti; kiti turi kalbų dovaną, kiti kalbų aiškinimą, bet priduria, kad yra vienas Dievas nuo kurio viskas priklauso. Kadangi įvairios dovanos yra pasireiškimas tos pačios Šv. Dvasios, kuri laisvai ir įvairiai jas dalina, negali prieštarauti

viena kitai. Jos netarnauja asmeniniam džiaugsmui ir negali būti pasididžiavimo priežastimi, bet turi būti skirtos bendram labui bendruomenės naudai. Jų tikslas yra patarnavimas. Dėl to negali būti lenktniavimo ir sąmyšio.

Paulius, turėdamas omeny įvairias dovanas, liečiančias bendruomenės gyvenimą, yra nuomonės, kad kiekvienas jos narys turi talentą, ir jį turi panaudoti visuomenės labui, ir kiekvienas turi būti patenkintas tuo, ką turi.

Jis laiko bendruomenę kaip kūną ir klausia: „Jei visas tavo kūnas būtų akis, tai kur pasidėtų klausas? O jei visas kūnas būtų klausas, tai kur pasidėtų uoslė? Bet Dievas sudėstinėjo kūne narius ir kiekvieną iš jų, kaip panorėjo. Jei visuma būtų vienas narys, kur beliktų kūnas?“

Jei kiekvienas yra skirtingas, kiekvienas gali būti dovana kitiems savo asmenybe ir įvykdyti Dievo planą sąryšyje su kitais.

Ir Paulius mato bendruomenėje, kurioje veikia įvairios dovanos, tikrovę, kurios puikus pavadinimas — Kristus. Faktas, kad tas originalus kūnas, kurį sudaro bendruomenės nariai yra tikrai Kristaus Kūnas, Kristus gyvena savo Bažnyčioje ir ta Bažnyčia yra Jo Kūne. Krikštu Šv. Dvasia tikintįjį įjungė į Kristaus Bažnyčią. Čia visi yra Kristuje. Čia nėra jokio susiskaldymo, jokios diskriminacijos. Jei kūnas yra vienas, krikščioniškosios Bažnyčios nariai įgyvendina naują gyvenimo būdą, jie tarpusavy įgyvendina vienybę, kuri apima įvairumą, daugiopumą. Bažnyčia nepasidaro panaši į negyvos medžiagos bloką, bet į gyvą organizmą su įvairiais nariais.

Krikščionims suskilti yra priešinga jų pareigoms.

Kaip tad įgyvendinsi gyvenimo naują žodį, kurį Šv. Raštas tau siūlo?

Reikia, kad turėtum didelę pagarbą įvairiems veiksams, įvairioms dovanoms ir talentams krikščionių Bažnyčioje. Reikia, kad tu apglėbtum plačiai įvairų Bažnyčios turtingumą ir ne tik savo baž-

nytėlės, kurią lankai, ir kuri yra tau žinoma, kaip tavo parapijos bažnyčia, su kuria esi susirišęs ar kokiai organizacijai, bet visuotinei Bažnyčiai, kuri reiškiasi daugiopomis formomis. Turi jausti, kad visa tai yra sava, nes tu priklausai tam vieninteliam kūnui. Kaip rūpiniesi kiekvienu savo fiziniu kūno nariu, taip turi rūpintis kiekvienu savo mistinio kūno nariu.

Yra krikščionių, kurie ypatingu savo pašaukimu pabrėžia tau krikščioniškų dorybių vertę, tvirtybę. Kiti savo gyvenimu tau sako, kad yra svarbu mylėti neturtinguosius, nuskriaustuosius, paskutiniuosius. Kiti pabrėžia vienybės su Dievu svarbą. Kiti patraukia nuo Dievo nutolusiuosius. Kiti skatina Bažnyčioje ekumenizmą, siekdami krikščionių vienybės, arba pagyvina misijų veikimą. Yra atsidėjusių studijuoti ir skleisti krikščioniškas tiesas su pasisekimu. Popiežius, vyskupas šių dienų apaštalai valdo, moko ir vadovauja krikščionims. Yra šiems laikams pritaikytų dovanų, karizmų, kurie stebina ir verčia pagalvoti apie visuomet arti mūsų esantį Dievą.

Nesunku atpažinti daug šeimų, vyrų ir moterų, turinčių karizmas. Viską reikia įvertinti ir gerbti. Atlik ir savo dalį, kad galėtum geriausiu būdu būti naudingas Bažnyčiai. O jeigu tau netenka kokių ypatingų pareigų, nepaniekink to, ką Dievas iš tavęs reikalauja ten kur gyveni, nors kasdieninis darbas tau atrodo monotoniškas, nuobodus ir mažareikšmis. Visi priklauso tam pačiam kūnui, ir, kaip nariai, kiekvienas dalyvaujame viso kūno veikime pasilikdami toje vietoje, kurią mums Dievas paskyrė.

Pagaliau svarbiausia, kad tu turėtum tą karizmą, kaip skelbia Paulius, kuris yra visų svarbiausias — meilė: meilė kiekvienam žmogui, kurį sutinki, meilė visiems žmonėms. Ir per meilę — tarpusavę meilę — daugelis narių gali būti vienas kūnas.

Iš italų kalbos išvertė
kun. Antanas Sabas

DIEVO TARNO ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Beatifikacijos Bylos Žinios

Nr. 4 (265)

1981 M. LIEPA — RUGPJŪTIS

29-ji metai

ERŠKĖČIUOTA JAUNYSTĖ

(Ištrauka iš naujos dr. Antano Kučo knygos „Arkivyskupas Jurgis Matulaitis Matulevičius“)

(Pradžia gegužės—birželio numerį)

Kai, užėjus šaltam orui, mes, kiti vaikai, būdavome šiltai apvilkti, Jurgutis į mokyklą eidavo su plonyčiais marškoniais trintukais. Rudenį ne sykį jis užėjo pas mane vestis į mokyklą visas pasmėlęs nuo šalčio. Ne sykį mano mamytė šildė prieš ugnį pastirusį Jurgutį, pūrydama ant brolio Jono už vaikučio apleidimą...

To šildymo vaizdas dar ir dabar aiškiai stovi mano akyse: kaitriai liepsnoja sausomis malkomis pakrautas pečius, kur išsikūrenus džiaus sūmaliniui malti rugius; prieš liepsną susirūpinus mano mamytė trina Jurgučio atšalusias rankutes, kraipo jį visais šonais, kad atšildytų, ir nuolat bara brolių Joną už vaikučio apleidimą. O tas vaikutis toks mažas (jis vieneriais metais už mane jaunesnis), jis taip kantriai, be jokio jausmo veide, duodasi šildomas, tie jo trintukai pirktinio marškonio toki perdėvėti, nublukę, susibliauzgę, jam truputį per dideli, matyt, pasiūdinta išaugimui...

Tas vaizdelis, kelis kartus pasikartojęs, taip aiškiai man įstrigęs atminty, kad, jei būčiau tapytojas, galėčiau jį nutapyti su visomis smulkmenomis. Ką mano dievo-baimingoji mamytė būtų tada manius, jei ji būtų žinojus, kad ji šildo būsimąjį arkivyskupą? Juk ji ir mane tada ruošė į kunigus...“ (*Trimitas*, 1935 nr. 1—2).

Jurgiukas instinktyviai jautė, kad su mamyte kažkas buvo negerai. Matė, kad kasdien silpnėjo, vos galėjo pratarti vieną

kitą žodelį. Jos akys dažnai užsimerkdavo, bet lūpos šnibždėdavo palengva — mamytė meldėsi. Pagaliau ji užgeso 1881 gegužės 15 dieną. Šį smūgį Jurgiukas atjautė daug skaudžiau, negu tėvelio mirtį.

Vienintelis našlaičio globėjas dabar liko vyresnysis jo brolis Jonas, kuriam buvo pavesti namai su įpareigojimu išmokėti dalis savo broliams ir seserims. Paskendęs darbuose bei rūpesčiuose, Jonas mažai tekreipė dėmesio į savo broliuką. Vasarą vaikas ganydavo žąsis ir gyvulius. Tai visai natūralu, nes beveik kiekvienas kaimietis vaikas turėdavo prisidėti prie ūkio darbų, nors ūkininkai samdydavosi ir pagalbinės darbo jėgos. Jurgiuko gyvenimas buvo skurdus: ne kartą jam tekdavo miegoti netinkamoje vietoje ir persišaldydavo. Iš to jis įgijo reumatizmą, kuris, kaip vėliau paaiškėjo, buvo kaulų džiova (tuberkuliozė), kuri jo neapleido iki pat mirties.

1882 metų atostogų iš Maskvos į tėviškę parvažiavo vyresnysis Jurgiuko brolis Andrius, universiteto studentas. Besikalbėdamas su savo jauniausiu broliuku, jis pastebėjo nepaprastus vaiko gabumus ir karštą norą mokytis. Tai Andriui įkvėpė pasiryžimą ištraukti vaikutį iš skurdo ir ėmėsi jį ruošti į Marijampolės gimnazijos pirmąją klasę. Darbas sekėsi.

Vėliau savo prisiminimuose Andrius parašė: „Man buvo malonu su juo dirbti ir vaikščioti. Jis domėjosi kiekviena žolele, kiekvienu gamtos reiškiniu; klausinėjo, iš

KAI KURIE ARKIV. MATULAIČIO BŪDO BRUOŽAI

Vkt. Šk.

(Tęsinys iš 1 B.B.Ž. numerio)

7. Kuklumas

Kuklumas teikia dorybėms puošnumo. Kuklumas jau pats savyje yra grožis, kaip dalykų nuosaikus derinys, kaip išmaniai suderintas veiksmų ir elgesių atseikėjimas.

Savąjį kuklumą Matulaitis statė iš įvairių dorybių. Kai namas jau suręstas, tada lieka jis išpuošti. Gražinamas iš lauko, dabinas iš vidaus, kad būtų mielas sau ir patrauklus kitiems. Iš vidaus Dievo Tarnas Jurgis puošėsi minčių taurumu, iš lauko — kuklumu.

Kad jis buvo orus ir kitų gerbiamas, tą jam padėjo įsigyti kuklumas. Taip jau yra, kad kiti apie vidų sprendžia pagal išorę: kaip žmogus kalba, kokie jo judesiai, kaip apsirengęs. Dėl to Matulaitis norėtų:

„Kad mūsų apdaruose reikštųsi vienuoliškas padorumas; kad eisenoje, judesiuose, mostuose ir visame elgesyje vyrautų ne kas kita, kaip tik rimtis, vyriškumas, drausmingumas ir susivaldymas. O išoriniuose veiksmuose, kad reikštųsi savitvarda ir vienuoliškas subrendimas“ (Konst. 189).

„Kad niekad neišeitume iš kambario

kur atsiranda žaibai ir griaustinis, kodėl telkiasi debesys, kaip gyvuoja augalai, kodėl vieni gyvena šiose vietose, o kiti kitur — ir tų klausimų pasipildavo visa galybė“.

Jurgiukas egzaminus išlaikė ir buvo priimtas į gimnaziją. Brolis Jonas sutiko jį leisti mokytis, išlaidas apmokant iš jo dalies. Tų pačių metų rudenį Jonas vedė žmoną — Veroniką Vitkauskaitę iš Putriškių kaimo (į pietryčius nuo Marijampolės, netoli Padovinio).

padoriai neapsirengę (Instr. p. 101). Net jei ir pats vienas esi kambaryje ir tenka nusiengti, kad rūpintumės elgtis ko padoriausiai ir ko kukliausiai — ir tuomet Viešpats Dievas ir angelas sargas yra prie tavęs“ (Instr. p. 110).

Kuklus ir saikingas Matulaitis buvo **kalboje**. Kalbėjo apie save tik tiek, kiek reikėjo ir kada reikėjo.

Studentaudamas „jis buvo gabesnis už visus Petrapilio Akademijos studentus, rašo prof. P. Būčys. Jį aukštai vertino draugai, studentai ir profesoriai. Tą aukštą apie save nuomonę J. Matulevičius žinojo. Bet visą laiką jis išbuvo paprastas, ramus, kuklus, be melagingo nuolankumo. Išdidumo jame nebuvo nė šešėlio“ (Tiesos Kelias 1927, nr. 2, p. 99).

Jis neįkyrėjo savo kalbomis nenorintiems klausyti, kalbančio nepertraukdavo. Jo balso stiprumas buvo nuosaikus. Nebuvo rėkiantis, nei ausį rėžiantis, bet ir ne per tylus. Kalbėjo nuoširdžiai, bet drauge jautei malonų rimtumą. Tas saugojo jo nuoširdumą nuo sentimentalumo.

Mudu Kissingeno kurorte. Kun. J. Ulickas, prisimindamas praleistą laiką Kissingeno kurorte Vokietijoje, drauge su vysk. J. Matulaičiu, pasakoja:

„1923 m. liepos mėn. Kissingeno stotyje aš vėl jį sutikau. Lydėjo kun. V. Dvarnauskas. Jie atvyko į tą patį kurortą, kur ir aš vasarojau. Aš jų nepažinau. Vysk. Matulevičius priėjęs užkalbino mane kaip pažįstamą. Tada ir aš jį atpažinau.

— Vesk, — sako, — mus, kur apsigyventi.

— Gal geriau tiks vienuolyne? — paklausiau. Sutiko. Nuvedžiau. Sode radome vienuolę, bekalbančią brevijorių. Tai buvo šv. Angelės vienuolės. Vysk. Matulevičius jai tarė.

Gen. Postulatorius kun. Dr. J. Vaišnora MIC, susitinka su Pop. Jonu Paulium II šių metų kovo 5 d. po pamaldų lietuvių koplyčioje Vatikano bazilikoje.

Osservatore Romano nuotrauka

— Norėčiau pamatyti vyresniąją.

Toji abejingai atsakė:

— Tamsta užlipsi į II aukštą, paeisi į dešinę pusę koridorių ir rasi parašą ant durų.

Vyskupas padėkojo ir nuėjo. Aš vienuolei šnipštelėjau, kad tai vyskupas. Tada ji su dideliu paslaugumu nuskubėjo

paskui jį ir nuvedė pas vyresniąją. Vienuolyne jie ir apsigyveno.

Pagal nustatytą dienotvarkę mes kasdien iš ryto vieną valandą, po pietų šešias valandas, praleisdavome kartu. Taip gyvenome apie 20 dienų.

(Bus daugiau)

PADĖKOS DIEVO TARNUI ARKIV. J. MATULAIČIUI UŽ GAUTAS MALONES — SVEIKATĄ

855. Aš St. K., gyvenanti Kaune, pasiguodžiau dėl savo ligos savo draugei J. R. Ji man patarė:

— Būtinai nuvažiuok į Marijampolę pas arkivyskupo sarkofagą ir prašyk jį kaip savo tėvą ar motiną. Kalbėk jam paprastais ir tavo širdžiai artimiausiais žodžiais. Pamatysi — jis užtars tave pas Aukščiausiąjį.

Aš taip ir padariau, kaip buvo patarta. Nuvykau su ekskursija. Po pamaldų, kada bažnyčia ištuštėja, aš likau beveik viena, prisiliečiau sarkofago visa dešine ranka, koja, šonu. Su ašaromis meldžiau:

— Užtark mane pas Dievą. Žinau, tu apmąstydavai penkias Viešpaties žaizdas. Ir aš dulkelė melsiuos, apmąstinėdama penkias Jo žaizdas. Be to, išmoksiu

maldele „Švenčiausioji ir nedalomoji Trejybė...“ ir visa tai kalbėsiu kasien. O pasijutusi sveika, padirbdinsiu votą — sidabrinę ranką ir koją — ir atvešiu čionai.

Mano liga pasireikšdavo taip: sukrėsdavo, supurtydavo mane. Atimdavo, paraližuodavo visą šoną, ypač rankos nejausdavau. Tokioj apmirusioj padėtyje išbūdavau tris, penkias ar net dešimt minučių. Tas kartodavosi kartą per savaitę.

Kai ėmiau su giliu tikėjimu kalbėti penkerius poterių, o taip pat ir išmuktą maldele Švč. Trejybei, tai tokie kūno apmirimai kartojo vis rečiau ir rečiau. Šiuo metu galiu dėkoti už atgautą sveikatą ir pasakojau kitiems apie mane pagydziusį Dievo Tarną Jurgį.

Padirbdinau votą ir nuvežiau į Marijampolę, bet klebonas nepriėmė. Kur tada dėti? Kilo mintis nuvežti pas A. prie Kudirkos Naumiesčio.

Padariau rėmelius, aplenkiau raudonu aksomu, nuvežiau. Padėjusi pasakiau: „Čia mano pagijimo liudininkai“. Apie mano ligą ir pasveikimą gali paliudyti ir buv. vaikų darželio vedėja K. Darželis yra Kaune...

Pasveikusi dirbu Kaune. Aš ir draugės pakalbame, kaip gera būtų, jei Šv. Tėvas paskelbtų Matulevičių šventuoju. Tada daugiau žmonių sužinotų apie jį, žinantieji su didesniu pasitikėjimu į jį kreiptųsi.

* * *

856. Aš, R.S., gimusi 1922 m., penkių vaikų motina, gyvenu J. Ilgą laiką man skaudėjo kojos. Pagaliau taip įsiskaudo, kad vargiai begalėjau vaikščioti. Atsisėdus sunku būdavo atsikelti. Nebegalėjau nė karvės pamelžti, tad ruošiausi ją parduoti, nors ji buvo mano šeimos maitintoja.

Žiemą gydė mane J. poliklinikos nervų gydytojai K. ir R. Pagaliau perdavė terapeutui gyd. Š. Visaip jie mane gydė: darė injekcijas, leido vaistus, šildė, kaitino. Sakė, esąs sąnarių uždegimas, o kojose susidariusios ataugos. Kankino ir bronchinė astma.

Deja, iš tų jų gydymų nieko gero nepatiria. Tada ryžausi šauktis Dievo Tarno J. Matulevičiaus užtarimo.

1981 m. balandžio 23 d. Marijampolėje (Kapsuke) turėjo būti švenčiausios arkiv. J. Matulevičiaus vardinės. Nuvažiauvau. Meldžiausi, bučiavau žemę ir arkivyskupo sarkofagą. Prašiau sau sveikatos.

Grįžau namo, bet palengvėjimo jokio. Kojos tebebuvo sutinusios, skaudėjo, šlubavau.

Bet štai sekantį rytą atsikėliau kaip niekur nieko. Net pamiršau, kad turiu skaudamas kojas. Jos jau nebegėlė. O kitos savaitės antradienį, t.y. į penktą dieną jau ir dviračiu važiauvau. Kojose skausmų po šiai diena nejaučiu.

Dabar vėl ruošiuosi kada nors nuvažiuoti į Marijampolę padėkoti J. Matulaičiui už atgautą sveikatą per jo užtarimą.

J. kunigo paraginta, atvykau 1981.V.13 į G. Papasakojau kun. V. Š., o jis užrašė ir man sekantį kartą perskaitė, po kuo ir pasirašau.

R. S.

Parašą tikrinu: kun. V. Š..

Pastaba: Gen. Postulatoriui yra žinomos čia aprašytų įvykių asmenų pavardės, vietovės, bet visa tai aprašyme apleista dėl visiems žinomų priežasčių.

J.V.

AUKOS DIEVO TARNO ARKIV. JURGIO MATULAIČIO BEATIFIKACIJOS BYLOS IŠ- AIDOMS PADENGTI, GAUTOS 1981.I—IV MĖN.

Per kun. J. Sakevičių Londone aukėjo: **100 dol.** Kun. A. Perkumas, S.D.B. Venesueloje; **55 dol.** A. Pultaržickas; **10 dol.** O. Lašaitienė; **2 angl. svaru** A. Skučas.

Gen. Postulatorius Romoje gavo: **500dol.** Agnes Kodis (testamentinis palikimas); **85 dol.** P. Galvydienė.

Generalinis Postulatorius visiems gyviems aukotojams nuoširdžiai dėkoja, o mirusius paveda Viešpaties gailingumui.

Gyvenimo prasmės ieškotojai

Kun. Juozas Prunskis

Kai šio mūsų laikotarpio gyvenimas pasižymi nemažu paviršutiniškumu, skendimu į televizinius ir kitokius išsiblaškimus, mums norisi ieškoti atgaivos tuose žmonėse, kurie patys ieškojo ir rado gilesnę gyvenimo prasmę.

Sustokime šiuo kartu prie keleto tokių.

Įdomi istorija vienos iš talentingesniųjų Olandijos rašytojų — Henriette Roland Holst. Ji augo protestantų šeimoje. Nuo jaunatvės pasidarė ateistė ir 1917 m. įsijungė į Olandijos komunistų partiją. Susidomėjusi komunizmo tėvyne — Sovietų Sąjunga, išvyko pakeliauti po tą šalį. Čia jos stebėta padėtis atnešė jai daug nusivylimo. Sugrįžusi į Olandiją ir besireikšdama stipria poetine kūryba, ji kartu pati pasisakė už krikščionybę.

Galime prisiminti ir to paties krašto — Olandijos — švietimo ministrę Marchant. Ją ėmė dominti klausimas, kur gi slypi ta krikščionybės jėga, kur to viso šaknys. Tie tyrimai jį patį atvedė į krikščionybę.

Pažįstantieji Europos literatūrą, žino apie vokiečių poetą Heinrich Heine. Jisai buvo toli nublūdięs nuo religijos, prirašęs eilėraščių, kurie kalba apie jo gyvenimo klystkelius. Ir vis dėlto pagaliau jis savo pažiūras pakeitė ir galėjo parašyti:

— Kaip sūnus palaidūnas, patekęs į kiaulių ganyklas, aš pagaliau padariau taiką su savo Sutvėrėju, sugrįžau pas Dievą.

Ypatingai stilingas savo raštuose yra Pierre van der Meer de Walcheren. Jis buvo išaugintas be krikšto, be religijos. Studentaudamas buvo tapęs karštu socialistu. Tačiau stebėjimas gyvenimo jame sukėlė kai kurias abejones. Jis ėmė daugiau skaityti pasaulėžiūriniais klausimais, skaityti evangelijas ir pagaliau padarė netikėtai ryžtingą žygį: jis pats, jo žmona ir sūnus tapo katalikais. Negana to, abudu su žmona susitarę išvyko praleisti likusį savo gyvenimą vienuolyno susikaupime. Jis

tapo benediktinu, ji vienuole benediktine.

Prancūzijos rašytojas Jean Richepin buvo taip nusistatęs prieš tikėjimą, kad spausdino knygas, pilnas piktžodžiavimo prieš Dievą. Jis net išspausdino bedievio maldą, kurioje pareiškė, kad jis niekada nenulenks savo sprando prieš Dievo jungą. Jis net išdrįso parašyti:

— Aš turiu vieną prašymą. Jeigu tu, Dieve, tikrai esi, trenki žaibu ir užbaiki mano kančias.

Bet tas piktžodžiavimas kartu atskleidžia ir jo vidinį, kančias sukeliantį, nerimą. Tai jį palenkė pasukti ieškojimo keliu. Jis gilesnę gyvenimo prasmę surado katalikybėje ir įstojo į vieną iš aštriausių vienuolynų — tapo trapistu.

Verta pakartotinai prisiminti vieno Maskvos studento pergyvenimus. Jis nuėjęs į Maskvos biblioteką paprašė knygos filosofo Taine. Per klaidą bibliotekos tarnautojas jam padavė knygą kito filosofo — Maritain. Knyga buvo apie žmogų ir valstybę. Studentas ja susidomėjo, ėmė atidžiau skaityti. Kaip žinome, Maritain buvo į katalikybę atsivertęs rašytojas. Tokios idėjos atsispindėjo ir jo knygoje. Skaitymas jo veikalo aną Maskvos studentą sudomino ir jis pradėjo ieškoti veikalo kitų tos pat krypties rašytojų: Psichari, Leon Bloy, Claudel, Peguy. Jie visi buvo konvertitai, religinės minties reiškejai. Ir tas studentas tapo pats tikintis. Su kitais panašių idėjų studentais sudarė savotišką bendruomenę. Susitelkę kaimynystėje, jie pasikvietė kunigą ir pradėjo religinį gyvenimą.

Ir to kunigo istorija intriguojanti. Jis buvo balso studentas Odesoje. Į tą uostą atplaukiantieji laivai atveždavo kartais ir vakariečių literatūros. Vieno laivo kapitonas atvežė Šv. Rašto knygų, kurių pareikalavimas buvo toks didelis, o jos buvo beveik neįmanomos gauti, kad buvo mokama net po 1000 rublių. Kapitonas

M A S T Y M A I

kilę skaitant Šv. Raštą

Dr. Jonė Lokienė

(Tąsa iš antro Laivo numerio.

Šv. Jono Evangelijos šeštas paskyrimas
16 eilute pradedant.)

Jėzus eina vandeniu

Atėjus vakarui, mokiniai nusileido prie ežero, sulipo į valtį ir plaukė kitapus ežero, į Kafarnaumą. Jau sutemo, o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs pas juos. Ežeras bangavo, nes pūtė smarkus vėjas. Nusirę nuo kranto dvidešimt penkias — trisdešimt stadijų, jie pamato Jėzų, einantį ežero paviršiumi ir besiarinantį prie valtys. Jie išsigando. O jis sako: „Tai aš. Nebijokite!“ Jie norėjo jį pasiimti į valtį, bet valtys netrukus priartėjo prie kranto, į kurį jie yrėsi.

Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą, sustiprink mano tikėjimą! Aš tikiu, Viešpatie, aš tikiu — pašalink mano netikėjimą ir gydyk mane, sustiprink mane, padaryk mane savo mokine. Viešpatie, aš noriu, kad būtumei mano valdovas, mano Viešpats, mano asmenišką Išganytoją, bet vargas man, nes kai aš apžvelgiu pergyventą dieną, matau, kaip retai Tave prisimenu, dar rečiau garbinu. Viešpatie, parodyk man mano stabus. Viešpatie, išimk mano akmenį širdį, ištuštink mane ir atsiųsk man Tavo Dvasią, kad ji pripildytų mane ir išstumtų viską, kas Tau nepatinka, kas neina iš Tavęs.

Jėzus kalba apie gyvybės duoną

Minia, buvusi anoje pusėje, matė, kad ten tebuvo viena valtis ir kad Jėzus nebuvo įlipęs į valtį su mokiniais, o šie išplaukė vieni. Rytojaus dieną iš Tiberiados atplaukė kitų valčių ir sustojo netoli vietos, kur žmonės buvo valgę Jėzaus palaimintos

davė tam studentui slapta tą bibliją plauti. Tą jis darė domėdamasis pajamom. Bet ir pats platintojas ėmė Šv. Raštą skaityti, susidomėjo religija, net pasiryžo tapti dvasininku, sau duoną pelnydamas, dainuodamas solistu opere.

Džiugu, kad gyvenimo prasmės ieškotojai įvairiais keliais atranda Dievą.

duonos. Sužinoję, kad čia nėra nei Jėzaus, nei jo mokinių, žmonės lipo į valtį ir plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus. Suradę jį kitapus ežero, jie klausinėjo: „Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?“ O Jėzus prabilo į juos: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote manęs ne todėl, kad esate matę stebuklą, bet kad prisivalgėte duonos lig soties. Plušėkite ne dėl žuvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui! Jo duos jums Žmogaus Sūnus, kurį Tėvas — Dievas savo antspaudo yra pažymėjęs“.

Viešpatie, padėk man, išgydyk mane, permainyk mane, pakeisk mane, o Viešpatie, atsiųsk man savo Dvasią pakeisti mano akmenį širdį, nes aš nesiskiriu nuo tų, kurie Tavęs ieškojo po duonos padauginimo. Aš nesu alkana fiziškai, bet kaip aš ieškau Tavo paguodos! Kad man duotumei džiaugsmo, kad pasakytum man: tu gera, Jone, tave myliu, Jone; nors žinau, labai gerai žinau, kaip nerūpestinga esu su Tavim bendrauti, Tave garbinti, Tavo žodžio ieškoti! Viešpatie, parodyk man mano kaltę, mano kaltės šaknį, sužadink gailestį, kad gaučiau atleidimą. O, Viešpatie, be Tavo pagalbos aš negaliu net gailėtis. Padėk man, vesk mane į save.

Jie paklausė: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ Jėzus atsakė: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį jis siuntė“.

Viešpatie, Tavo žodžiai smerkia mane ir šaukia mane. Gelbėk, mane, Viešpatie, gelbėk mane Viešpatie! Nuplauk mano purvus dešimtmečiais susirinkusius, išgydyk mane, pripildyk mane Tavo dvasios. Tu mano Viešpats ir Dievas. Be tavęs, aš žuvusi. Be Tavęs neįstengiu nei momento, nei vieno momento išgyventi. Mano gyvybės palaikytojas kiekviena sekunde, kiekvienu momentu. Mūsų būtis palaikoma tik Tavęs. Viešpatie, padaryk, kad nukristų mano įpročių, visuomenės pamokymų, mano egoizmo pančiai, kad

galėčiau skristi į Tave. O, Viešpatie, išmokyk mane melstis.

Viešpatie, ką tu turi omeny, kai sakai „tikėkite“? Kas tai yra tikėti? Aš visados maniau, kad tai reiškia atsisakyti nuo dievų — stabų, bet dabar Tu rodai, kad tai žymiai daugiau. **Tikėti visa esybe, tai taip pat vykdyti visa esybe. Ir iš mano darbų aš matau, koks silpnas mano tikėjimas. Viešpatie, padėk, Viešpatie gelbėk.**

Jie dar klausė: „Tai kokį padarysi stebuklą, kad mes pamatytume ir tave įtikėtume? Ką nuveiksi? Antai mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip parašyta: „Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus“.

Viešpatie, aš esu tokia pat, kaip jie; aš noriu malonės, aš noriu mano privataus „stebuklo“ ir kai gaunu, negarbinu Tave, nes manau, kad man jau nieko netrūksta, esu, esu viršuj. Aš noriu malonės, bet nenoriu kentėti, nenoriu paguosti Tave, kai Tu kenti.

Tada Jėzus tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
tai ne Mozė
davė jums duonos iš dangaus,
bet mano Tėvas
duoda jums iš dangaus tikrosios duonos.“

Dieve, kaip dažnai aš priskiriu Tavo darbus kitiems: sau pačiai, visuomenei, ateitininkų organizacijai. Mano Dieve, aš atsiprašau, aš esu sugėdinta, kaip aš maniau apie daugelį dalykų (ir tebe-manau, o gėda). Kad aš juos padariau, tai Tu mane vedei, manim rūpinaisi. Tai ne aš išvežiau šeimą iš Lietuvos. — Tu mane išvedei, Tu man rodei kelią, Tu mane valgydinai. Atleisk man, o atleisk man, nes aš niekad Tau nepadėkojau; ir iš tikro: aš sakiau: „Ačiū Dievui“, bet tik dabar iš tikro žinau, kad Tu vedei. Net ir dabar aš nežinau, ar aš nepriskiriu sau dalį nuopelnų, ar galų gale matau teisybę? Atleisk man, atleisk man.

Dievo duona nužengia iš dangaus
ir duoda pasauliui gyvybę“.

Duok, Dieve, man duonos iš dangaus, nes aš dulkė esu ir į dulkes pavirsiu! Duok man duonos, kad Tave sekčiau, Tave

mylėčiau, Tave išgirsčiau, Tavo valią pildyčiau.

ėūTada jie ėmė prašyti: „Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!“ Jėzus atsakė:

„Aš esu gyvenimo duona!

Kas ateina pas mane,

niekuomet nebealks,

ir kas tiki mane,

niekuomet nebetrokš.

Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą, parodyk kas yra stabai, ką aš slepiu nuo Tavęs; išgydyk mane iš kentėjimo baimės, išmokyk mane kentėti, nuplėšk visas uždangas, už kurių aš slepiuos: kriminaliniai romanai, TV, gėrimas. Viešpatie, sustiprink mano tikėjimą!

Bet aš jums jau sakiau:
jūs mane regėjote, ir netikite.

Viešpatie, atleisk man, nes aš Tave įžeidžiu savo „drungna meile“, savo silpnu tikėjimu, savo nusigrėžimu nuo Tavęs. Man gaila to, Viešpatie, man labai gaila ir man skaudu ir sarmata, nes aš bijau, kad ir vėl tai darysiu. O šventoji Dvasia, stiprink mane, padidink mano tikėjimą, atleisk ir išstumk viską, kas yra ne iš Dievo manyje.

Vis, kuriuos man duoda Tėvas,
ateis pas mane,
ir ateinančio pas mane
aš neatstumsiu.

Tėve, prašau, paimk mane ir atiduok mane Tavo sūnui. Marija, kai tu pasakei „aš esu Viešpaties tarnaitė“, tu iš tikrųjų tai ir įvykdei; padėk man dabar, kada Viešpats mokina mane būti tarnaitę, išprašyk man šventosios Dvasios. Marija, gruodžio pradžioje, kai aš sakiau Viešpačiui, aš noriu būti Tavo tarnaitę, aš maniau, kad aš (tokia pajėgi Aš) galėsiu lengvai ja būti. Bet dabar, kada Dievas duoda man tarnaitės pamokas, mano visa būtis priešinasi tam. Marija, užtark mane, kad Dievas Tėvas neišbrauktų mane iš savo sąrašo.

Aš nužengiau iš dangaus
vykdyti ne savo valios,
bet valios to, kuris mane siuntė.

Iš gilumos būties šaukiu „Garbė!“
Garbė, garbė Avinėliui nukryžiuotajam!

Maldos apaštalavimo intencija

Bendrinė intencija

**Jėzus, kaip „Sulaužyta Duona
naujam pasauliui“**

Šiandien pasaulis daug ko alksta. Be maisto alkio, kuris kankina tiek milijonų žmonių, yra ir kitokių alkų, kurie liečia beveik kiekvieną. Žmonės alksta Dievo, laisvės, tiesos, meilės, teisingumo ir taikos. Dėl to, kad tiek daug mūsų brolių ir seserų graužia šie alkai, turime stengtis tapti jautresniais jų kančioms ir dėti pastangas jas palengvinti.

Visų labiausiai alinantis alkis yra Kristaus, — gyvojo Kristaus, Kristaus Eucharistijos Sakramente. Kristus įsteigė šį savo meilės Sakramentą kiekvienam žmogui, ir kažkaip neramiai trokšta šios su juo vienybės net ir tie, kurie niekad nėra apie jį girdėję.

Daugelis mūsų kasdien vienijamės su Eucharistiniu Kristumi, priimdami jo kūną ir kraują, sielą ir dievybę. Kiekvienas mūsų susivienijimas su juo stiprina mūsų jo ir artimo meilę. Kiekvienas šitoks sąlytis su juo daro mus artimesnius jam ir jo Motinai, iš kurios jis ėmė tą šventą kūną, kuriuo kasdien mus maitina. Dėl to, sunku mums ir įsivaizduoti tą tuštumą gyvenime tų, kurie neturi šios mūsų privilegijos.

Melskimės, kad žmonių alkis šios Duonos, dėl mūsų visų sulaužytos, būtų patenkintas.

Misijų intencija

**Pasauliečių dalyvavimas Bažnyčios
gyvenime Indijos okeano salyne**

Jėzus visiems mums kalbėjo, kai sakė: „Eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones... mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28:19-20). Negalima būti Kristaus mokiniu, neskelbiant jo karalystės kitiems. Netikintieji turi mumyse matyti

žmones mylintį Kristų ir mūsų gyvenimuose — Evangelijos pamokas.

Kristus pabrėždavo šią mintį daugelyje savo palyginimų: palyginime apie mums duotų talentų naudojimą, apie sėklą, krintančią į gerą ir blogą dirvą. Viešpats aiškiai mus moko, jog būsime teisiami pagal mūsų pastangas patiems dvasiškai augti ir dalytis šio augimo vaisiais su kitais. Visi esame misionieriai, nežiūrint koks mūsų gyvenimo luomas, ir visi turime plūsti skleidami Evangeliją.

Nuo milžiniško Madagaskaro iki smulkučių Seišelių salų didžiulis Indijos okeanas yra pribarstytas tūkstančių gyvenamųjų salų. Penkių šimtų metų pasižventusio ir neatlaidaus misionierių darbo dėka Bažnyčia šiandien yra gerai įsišaknijusi šiame salyne. Vis dėlto, Popiežius Jonas Paulius II primena šio salyno pasauliečiams jų pareigą toliau ugdyti Bažnyčią savo gyvenvietėse ir plačiau, o mus prašo melstis už juos ir peržvelgti savo misionierinę veiklą, ar kartais ji kiek neatsilikus.

IŠ SIBIRO LIETUVIŲ POEZIJOS

*Užaugau Lietuvoj, tėvynėj laisvoje.
Atėjo priešų daug ir laisvę praradau...
Turėjome vadų, ne vieną ir ne du —
Pabėgo be kovos, paliko mus varguos.*

*Pajungė priešas mus, išdraskė mūs lizdus —
Ilgai aidai kartos, laisvės šalies raudos,
Čekistai Stalino tėvynę alino
Ir vežė nekaltus vagonais užkaltus.*

Žvilgsnis į Trakus. Kun. Antano Lubicko raiziny.

IŠ RELIGINIO GYVENIMO

Washington. — Religinio atgimimo apraiškos ypatingai pastebimos Afrikoje. Taip skelbia „U.S. News & World Report“ žurnalas. Jeigu krikščionybė ir toliau taip plis ten, kaip iki šiol, tai už 20 metų Afrikoje gali atsirasti didžiausias pasaulio krikščionių telkinys. Per pastaruosius 100 metų apie 40% visų Afrikos gyventojų tapo krikščionimis, o ten gyventojų dabar yra 450 milijonų. Maždaug 6 milijonai afrikiečių kasmet tampa krikščionimis. Pagrindinį vaidmenį Afrikos krikščionybėje atlieka Kat. Bažnyčia. Krikščionybės spartaus įsigalėjimo priežastimi nurodomas religijai vadovaujančių vietų perdavimas vietiniams žmonėms. Tai esą ypatingai akivaizdu Afrikos Kat. Bažnyčios hierarchijoje: 70% visų Afrikos vyskupų yra vietiniai negrai. Taipgi tvirtinama, kad krikščionybė Afrikoje plintanti dvigubai greičiau nei mahometonizmas.

Azijoje krikščionybės plitimui sąlygos irgi gerėja, nors iš 2.5 bilijono gyventojų

mažiau nei 100 milijonų yra krikščionys, o iš jų — 70 milijonų yra katalikai. Šiuo metu tačiau jaučiamas krikščionybės įsišūbavimas net tokiuose kraštuose kaip komunistinė Kinija. Pietų Korėjoje per paskutinį dešimtmetį krikščionių skaičius padvigubėjo, o Singapūre ir Honkonge taipgi krikščionybė dabar labai plinta. Komunistinė Kinijos valdžia, paskutiniu metu leidusi religijoms laisviau atsikvėpti, tiesiog nustebo per tris dešimtmečius bandytos sunaikinti krikščionybės gajumu. Kai 1949 m. komunistai pagrobė Kinijos valdžią, Kinijoje buvo apie 3 milijonai katalikų ir apie 700,000 protestantų. Dabar, po žiaurių persekiojimų, tebėra tie patys viešai veikiančių krikščionių skaičiai, o slapta veikiančių krikščionių skaičius visai nežinomas. Visoje Kinijoje dabar atidaryta apie 100 šventovių, kuriose matyti nuolatinės spūstys žmonių. Vis dėlto daugelis ir dabar į tas šventoves pamaldoms neina, o renkasi privačiuose

namuose. Pasak „Time“ žurnalo, daug slapta veikiančių krikščioniškų bendruomenių, jų tarpe ir Vatikanui ištikimi katalikai, nenori viešai pasirodyti, nes bijo, kad šis persekiojimų atoslūgis gali būti komunistų išnaudotas išaiškinimui tikinčiųjų, kad vėliau būtų galima juos lengviau sunaikinti. Vien per 1980 metus slapta iš Honkongo į komunistinę Kiniją pateko apie 500,000 Šv. Rašto egzempliorių. Kinijos jaunimas labai domisi krikščionybe ir jos skelbiamomis nuodėmėmis bei išganymo sampratomis.

Sovietų Sąjungoje drąsiausios yra šios religinės grupės: adventistai, sekmininkai ir baptistai. Jos turi apie 3 milijonus narių. Pastaroji labiausiai skundžiasi Šv. Rašto knygų trūkumu. Nors valdžia skelbia, kad 1979 m. buvo jiems atspausdinta 30,000 Šv. Rašto egzempliorių, tačiau protestantai teigia, kad daugumas jų buvo išsiųsti rusų emigrantams užsienyje. Todėl baptistai yra įsirengę eilę slaptų spaustuvių ir Šv. Raštą bei kitas religines knygas spausdina slapta. Rusijoje atrodo atsigaunanti ir Ortodoksų Bažnyčia, kuria paskutiniu metu susidomėjimą rodo ir jaunimas. Ortodoksų pamaldose pastebimas vis didesnis jaunimo skaičius ir vis daugiau atsiranda norinčių eiti į kunigus.

Lietuvos ir Latvijos katalikai kelia ypatingą rūpestį Kremlui, ypač po kard. Wojtylos išrinkimo popiežiumi. Kat. Bažnyčia ten esanti pagrindinė atspara Maskvos valdžios užmačioms. Taip samprotauja kai kuri laisvojo pasaulio spauda.

Pietų Amerikoje irgi jaučiamas religinis atgimimas. Ten ypatingą įtaką daro protestantizmas tariamai katalikiškuose kraštuose, kurių gyventojai gal ir pakrikštyti, bet gyvena pagoniškai.

Bostonas. — Hilaire Belloc, žymaus Prancūzijoje gimusio anglo kataliko rašytojo ir poeto, biblioteką su visais jo raštais įsigijo jėzuitų vadovaujama Bostono kolegija. Vien tik rašytojo rankraščių yra keletas šimtų dėžių ir 10,000 tomų. Mano-

ma, jog tai pats didžiausias jo darbų rinkinys visame pasaulyje. Tie rankraščiai apima daugiausia 1889 m. — 1945 m. laikotarpį. Ten yra ir daugybė laiškų su juo susirašinėjusių žymesnių asmenų. Hilaire Belloc buvo gimęs 1870 m. iš prancūzo tėvo ir anglės motinos. Studijavo pas kard. Newmaną ir vėliau tarnavo prancūzų kariuomenėje. Nuo 1906 m. iki 1910 m. buvo parlamento narys. Per visą gyvenimą yra parašęs ir išspausdinęs per 150 knygų: istorijos, karo strategijos, topografijos, ekonomijos, satyros ir apologetikos klausimais. Jis ilgai profesoriavo JAV Notre Dame bei Fordhamo universitetuose ir ten į katalikų tikėjimą atvedė savo draugą G. K. Chestertoną. H. Belloc mirė 1946 m. Anglijoje.

New Yorkas. — Pranciškonai švęs 800 metų sukaktį nuo savo steigėjo Šv. Pranciškaus Asyžiečio gimimo dienos š.m. spalio 4 d. JAV pranciškonai pasirinko balandžio 16 dieną apie šią šventę painformuoti JAV vyskupų konferenciją, nes tą dieną 1290 m. Inocentas III davęs žodinį sutikimą Šv. Pranciškui ir 12-kai jo draugų steigti vienuoliją. Šv. Pranciškaus gimtadienio 800 m. sukaktis bus švenčiama ištisus metus, kurių tema — „Viešpatį mylėkime ir Jam tarnaukime“.

Chicaga. — Arkiv. Jozef Tomko, pasaulio vyskupų sinodo generalinis sekretorius, lankydamas savo tautiečius slovakus JAV-se, skatino neužmiršti savo gimtųjų šaknų ir nebijot dainuoti „Slovakas esu ir slovakas būsiu“ dainos kartu su „God Bless America“ daina, nes pirmoji daina antrajai neprieštarauja, o ją papildo. Kalbėdamas penkiasdešimtojo JAV slovakų tautinio suvažiavimo iškilmėse, jis nurodė, kad Jonas Paulius II JAV-se ypatingai pabrėžęs įvairių tautybių lobį, kurį kiekvienos tautos palikuonys turi teisę ir pareigą puoselėti. Juk ir JAV antspaudas sako: „E pluribus unum“ — iš daugelio tautų viena valstybė. Tai posakis, kuris reiškias ne tirpdantį katilą, o atpažinimą savo tautybės ir jos įrikiavimą įvairių tau-

tybių tarpe plačioje valstybėje. Priminęs kiek Slovakijos katalikai seniau yra padėję savo tautiečiams emigrantams JAV-se, ypač siųsdami spaudą, skatino dabar JAV-se gyvenančius slovakus atsidėkojant siųsti daugiau religinių knygų savo broliams Čekoslovakijoje.

Vatikanas. — Šv. Tėvas Jonas Paulius II, kalbėdamas įvairiais atvejais dar prieš atentatą, išreiškė eilę mūsų meto žmonių svarbių minčių. Kalbėdamas 10,000 studentų miniai, jis nurodė minties ir veiksmo aiškumo svarbą kovoje su blogiu. Esą reikia mokytis kalbėti ir veikti pagal evangelinį aiškumą „taip, taip, ne, ne“. Reikia mokytis baltą vadinti baltu, o juodą — juodu; blogį — blogiu, gėrį — gėriu. Reikia mokytis nuodėmę vadinti nuodėme, o ne išsilaisvinimu ir pažanga. Popiežius įspėjo jaunimą, kad blogio jėgos stengiasi suvilioti žmones „beribe laisvė“, kuri iš tikro esanti ne kas kita, kaip savęs apribojimas jausmais, to meto aplinka, susižinojimo priemonėmis ir moderniu galvojimo, vertinimo ir elgimosi būdu. Tokia laikysena, pasak Šv. Tėvo, žmogaus neišlaisvina, o tik padeda išvengti pagrindinio gyvenimo klausimo.

Vatikanas. — Saleziečių vadovaujamų mokyklų mergaitėms, kurių buvo suvažiavusių per 8,000, Šv. Tėvas kalbėjo apie reikalą apvaldyti jausmus bei aistras ir suprasti, kad ne socialinė ar politinė revoliucija išpildanti pagrindinius žmogaus troškimus, o vidinė sąžinės revoliucija Kristaus mokslo šviesoje.

Roma. — Erotiniai filmai, pasak Jono Pauliaus II, yra priešingi žmogaus kilnumui ir tarpasmeninei žmogiškojo kūno sampratai. Kūno intymumo teisė esanti pažeidžiama, kai gėdos ir asmeniškumo jautrumo riba peržengiama kūno nuogumo atžvilgiu. Tai esanti „porno-vizija“.

Vatikanas. — Dalyvaujant popiežiui Jonui Pauliui II-jam, šventųjų bylom spręsti kongregacija paskelbė italės sesers

vienuolės Maria Gabriel la Sagheddu beatifikacijos dekretą, patvirtindama jos užtarimu įvykusius stebuklus. Sesuo vienuolė Maria Gabriella Sagheddu mirė 1939-tais metais, būdama 25-erių metų amžiaus. Ji priklausė trapistų seserų vienuolių kongregacijai.

Vatikanas. — Popiežius Jonas Paulius II-sis priėmė apie tris tūkstančius jaunimo, vadinamo „Gyvojo Rožančiaus“ maldos sąjūdžio narių. Šį sąjūdį praėjusiame šimtmetyje įsteigė prancūzė domininkonė tretininkė Paolina Jaricot, siekdama per Dievo Motinos užtarimą sugrąžinti į tikėjimą tuos, kurie buvo nuo jo nutolę ir išplėsti Bažnyčioje Rožinio maldos paprotį.

Rimini. — Rimini mieste, prie Adrijos jūros, gegužės 1—3 dienomis vyko vadinamo „Atsinaujinimo Šventojoje Dvasioje“ italų katalikų sąjūdžio visuotinis suvažiavimas, kuriame dalyvavo daugiau kaip dešimt tūkstančių šio sąjūdžio narių iš visos Italijos.

Vatikanas. — Per meninę kūrybą yra išpažįstama Dievo tikrovė, nes menininkai, ieškodami grožio, dažnai savo kelyje atranda tiesą, pažymėjo popiežius Jonas Paulius II-sis, audiencijoje priimdamas Italijos tautinio bažnytinio meno suvažiavimo dalyvius, drauge su italų katalikų menininkų unijos nariais, viso apie šešis šimtus dailininkų. Priminęs, jog Vatikane ilgų amžių bėgyje daug žymių menininkų kūrybine kalba išreiškė savo tikėjimą, popiežius pažymėjo, kad ir dabartinių laikų Bažnyčiai reikia dailininkų, kurie savo meniniu talentu padėtų žmogui pažinti dieviškąją tikrovę.

Piekary Sląskie. — Taip pat ir šiais metais tūkstančiai Aukštosios Silezijos šachtininkų, Lenkijoje, paskutinį gegužės mėnesio sekmadienį dalyvavo tradicinėje maldos kelionėje į Piekary Sląskie šventovę, kur visi drauge meldėsi prie savo Globėjos — Dievo Motinos — paveikslo. Džiugi staigmena laukė šachtininkus —

maldininkus; į juos pamaldų metu Piekary Sląskie šventovėje, radijo bangomis trumpai prabilo popiežius Jonas Paulius II-sis, kuris pats daug kartų, dar gyvendamas Lenkijoje, dalyvavo drauge su darbininkais šioje maldos kelionėje. Kasmetinės šachtininkų maldos kelionės į Piekary Sląskie Marijos šventovę vyksta nuo seniausių laikų.

Roma. — Po trijų savaitių iš ligoninės sugrįžęs atgal į Vatikaną, popiežius Jonas Paulius II vėl palaipsniškai pradeda savo normalią ganytojinę veiklą. Ilgesnį laiką toji veikla dar turės būti labai apribota, nes pooperacinė sveikatos būklė dar reikalauja rūpestingos priežiūros ir ypač ilgesnio poilsio. Sekmadienį — Sekminių dieną — Šv. Tėvas dar negalėjo asmeniškai vadovauti iškilmingom pamaldom Šv. Petro ir Santa Maria Maggiore bazilikose, minint visuotinių Bažnyčios susirinkimų Konstantinopolyje ir Efeze suaktis. Pamaldom vadovavo popiežiaus įgalioti kardinolai, bet pats Šv. Tėvas pamaldų metu iš savo darbo kambario per radiją pasakė atitinkamą kalbą.

Venecija. — Venecijoje posėdžiavusi mišri komisija palaikyti dialogui tarp katalikų ir stačiatikių Bažnyčių, nutarė sekančią darbo sesiją sušaukti ateinančių metų pirmoje pusėje Miunchene, Vakarų Vokietijoje. Komisija buvo sudaryta prieš metus, pavedant jai svarstyti įvairius teologinius klausimus.

Miunchenas. — Vakarų Berlyno žmonių pagalbos „Caritas“ organizacijos, vietos vyskupijos ir kitų katalikiškųjų organizacijų rūpesčiu, gegužės mėnesio pabaigoje į Lenkiją buvo pasiųsta daugiau negu 40 tonų įvairių maisto produktų. Maisto produktai Lenkijai buvo nupirkti lėšomis, kurias surinko Vakarų Berlyno katalikai, atsiliepdami į vietos vyskupijos ir „Caritas“ organizacijos kvietimą. Per trumpą laiką buvo surinkta apie šimtą tūkstančių dolerių.

Kinšasa. — Zairo sostinėje Kinšasoje

įvyko Penktoji Afrikos filosofinių studijų savaitė, kuriai buvo parinkta tema: „Filosofija ir žmogaus teisės“. Šios bendros temos rėmuose studijų savaitės dalyviai svarstė žmogaus teises ir pareigas tradicinės ir šiuolaikinės afrikiečių mąstysenos šviesoje, žmogaus teises ir pareigas praeities ir dabarties filosofijoje, taip pat žmogaus teisės ir pareigas moralės, istorijos, sociologijos ir kituose moksluose. Studijų savaitę surengė Kinšasos katalikų teologijos fakultetas.

Londonas. — Laisvame pasaulyje šiuo metu yra daugiau negu šimtas dvidešimt tūkstančių katalikiškų mokyklų, kuriose krikščioniškoje dvasioje yra auklėjami apie 40 milijonų mokinių. Įskaitant dabar šias mokyklas lankančius mokinius, jų šeimas, mokytojus ir buvusius mokinius, apskaičiuojama, kad katalikiškųjų mokyklų tiesioginis ar netiesioginis poveikis pasaulyje paliečia apie du šimtus milijonų žmonių. Šie statistiniai duomenys akivaizdžiai liudija katalikiškųjų mokyklų nepaprastai didelę reikšmę auklėjimo srityje.

Sidnėjus. — Australijos vyskupai šiomis dienomis Sidnėjuje dalyvavę savo asamblėjos generalinėje pavasario sesijoje, paragino krašto vyriausybę padidinti ūkiškai besivystančių kraštų pagalbai skiriamas lėšas. Pagalba ūkiškai besivystantiems kraštams, pažymėjo vyskupai turi būti teikiama ne kaip turtingojo dovana, bet teisingo gėrybių tarpusavio pasiskirstymo dvasioje.

Frascati. — Frascati vietovėje, netoli nuo Romos, įvyko vyrų vienuolių viršininkų visuotinis suvažiavimas, kuriame dalyvavo viso 75 asmenys, vyrų vienuolių viršininkų unijos nariai. Suvažiavimo darbai telkėsi apie temą: „Vienuolinio gyvenimo charizma“. Suvažiavimo dalyviai taip pat svarstė sy vyrų vienuolių veikla susijusius įvairius klausimus.

Kampala. — Ugandos sostinėje Kampaloje įsikūrė naujas afrikiečių jaunimo sąjūdis, kurio nariai yra užsibrėžę sau

tikslą tarnauti varge gyvenantiems ar šiaip pagalbos reikalingiems bendraamžiams. Be materialinės pagalbos teikimo, sąjūdžio nariai rūpinsis taip pat jaunimo dvasiniu aptarnavimu — religiniu auklėjimu Evangelijos aiškinimu, specialiai jaunimui skirtų pamaldų rengimu.

Mexico City. — Viena Meksikos knygų leidykla atspausdino pirmąjį indėnų genties tarajumara kalbos raramuri ir ispanišką žodyną. Žodyną parengė jėzuitas kun. Brambila, trisdešimt penkerius metus gyvenęs tarahumara indėnų tarpe. Tarahumara indėnų Meksikoje yra apie 50 tūkstančių. Jiem dvasiškai aptarnauti yra įsteigtas apaštalinis vikarijatas, kuriam vadovauja tėvai jėzuitai.

Koenigsteinas. — Olando kunigo Werenfried van Straaten vadovaujama organizacija „Pagalba Kenčiančiai Bažnyčiai“, šiais metais paskyrė apie 50 milijonų dolerių Vakaruose prisiglaudusių pabėgėlių iš komunistų valdomų Rytų Europos kraštų sielovadai finansuoti. Pabėgėlių religiniu aptarnavimu Vakarų Europoje rūpinasi apie trys tūkstančiai kunigų iš įvairių Rytų Europos kraštų. Pagalbos Kenčiančiai Bažnyčiai organizacija buvo įsteigta Koenigsteine, Vakarų Vokietijoje, 1947-tais metais. Ji rūpinasi įvairios religinės pagalbos teikimu Rytų Europos ir kitų pasaulio kraštų Bažnyčiom, kurių veikla yra varžoma.

Lima. — „Krikščioniškasis tikėjimas ir socialiniai uždaviniai“, — tokia tema Peru sostinėje Limoje šiomis dienomis vyko studijų suvažiavimas, kurį surengė Lotynų Amerikos vyskupų taryba — CELAM. Suvažiavimo dalyviai — Lotynų Amerikos kraštų vyskupai, — svarstė įvairius klausimus, susijusius su Bažnyčios socialine misija ir jos uždaviniais darbo pasaulio atžvilgiu, taip pat aptarė būdus, kaip veiksmingiau skelbti darbo pasaulyje religines ir krikščioniškas vertybes.

Praha. — Čekoslovakijoje birželio mėn. įšventinti 22 nauji čekai kunigai. Birželio 14 d. buvo įšventinti 20 naujų

slovakų kunigų. 22-jų naujų čekų kunigų šventinimai įvyks įvairiuose Bohemijos ir Moravijos miestuose. Visi naujieji čekai kunigai teologijos studijas baigė Litomerice tarpdiecezinėje kunigų seminarijoje, kur priimami auklėtiniai iš visų šešių Bohemijos ir Moravijos vyskupijų. Kita Čekoslovakijoje veikianti — Bratislavos — kunigų seminarija priima auklėtinius iš septynių Slovakijos vyskupijų. Abi seminarijas baigusiujų auklėtinių šventinimai vyksta vieną kartą metuose. Kasmet naujai įšventinamų kunigų skaičius Čekoslovakijoje, deja nėra pakankamas. Nauji kunigai neužpildo mirštančiųjų kunigų eiles. Praėjusiais metais, pavyzdžiui, Bohemijoje ir Moravijoje mirė iš viso apie 80 kunigų, o Brno vyskupijoje, Slovakijoje, šiais metais pirmųjų penkių mėnesių laikotarpyje jau mirė aštuoni kunigai. Čekoslovakijoje, kaip ir kituose komunistų valdomuose kraštuose nepakankamas naujų kunigų prieauglis dėl valdžios varžymų sudaro Bažnyčiai gyvybinės reikšmės problemą.

Roma. — Rožinis yra šventumo mokykla pareiškė Šv. Tėvas Jonas Paulius II Gyvojo Rožinio sąjūdžio nariams, kurių buvo susirinkę per 3,000. Gyvojo Rožinio mokykla esą moko tikinčiuosius jungtis Kristaus kančion ir maldon bei skatina pirmiausia rūpintis tais dalykais, kurie yra Viešpaties. Skausmingosios dalies paslapytse tikinčiajam išryškėja mintis, kad neįmanoma būti tikru krikščioniu, siekiančiu tobulybės, jei dvasiškai nekopiama į Kalvarijos kalną su Jėzumi ir Marija, klusniai priimant Viešpaties skirtuosius kryžius bei kančias.

New Yorkas. — Komunistinėje Kinijoje Katalikų Bažnyčios padėtis nėra žymiai pagerėjusi. Pasak kun. John Palm, SJ, kuris kadaise darbavosi Kinijos žemyne, o dabar darbuojasi Taiwane, komunistinėje Kinijoje nėra veikiančių šventovių, išskyrus propagandos sumetimais atidarytas šventoves užsieniečių lankomuose didmiesčiuose. Iš užsienio besilankantieji kiniečiai kunigai

net ir tose šventovėse negali viešai Mišių laikyti.

San Francisco. — Jau keletas kiniečių kunigų ir seselių buvo nuvykę komunistinėn Kinijon aplankyti savo giminių. Jų pranešimai esą labai liūdni. Žmonės esą ten paversti elgetomis. Jiems valdžios nustatoma su kuo gali tuoktis, kiek vaikų šeimoje turėti, kur gyventi, kur vaikus mokyklon siųsti. Valdžia norinti visas religijas visiškai atkirsti nuo vakarietiško pasaulio. Apsilankantieji giminės iš užsienio gali apsistoti tik tai keliuose didmiesčiuose, specialiuose viešbučiuose ir niekur iš tų didmiesčių išvykti neleidžiama. Giminės juos turi susitikti tuose viešbučiuose, kur visi yra atidžiai sekami. Vienas viltį teikiantis ženklas, pasak kun. Palm, kad dauguma jaunimo yra nusistačiusi prieš komunistinę valdžią. Jis pats spaudai papasakojo už ką jis buvęs komunistų 1953 m. apkaltintas ir ištremtas iš krašto. Jo lagamine rasta amerikietiška vėliavėlė buvęs įrodymas, kad jis esąs JAV šnipas, o tarp daiktų atrastas barzdai skusti peiliukas buvęs įrodymas, kad jis smurtu pasiruošęs kėsintis prieš komunistinę valdžią.

Berkeley. — Vysk. Pedro Aparicio Y Quintilla iš El Salvadoro lankėsi JAV-se ir kalbėjo grupei studentų Kalifornijos universitete, Berkeley mieste. Jis nurodė, kad komunistinės jėgos naudoja Kubą baze savo antpuoliams prieš jo kraštą. Esą, jei El Salvadoras prieš šį komunistų antpuolį neatsilaikys, tai 10 metų laikotarpyje žlugianti visa Centrinė Amerika. Tada komunistinės kovos persimesią į JAV. Nors El Salvadoras nori savo vidaus problemas savarankiškai spręsti, vis dėlto jis negali atsilaikyti prieš Rusijos milžiną. Vysk. Aparicio pilnai sutinką su JAV vyskupų konferencijos mintimi, kad JAV ginklais neremtų El Salvadoro vyriausybės, bet tik su sąlyga, kad taipgi jokie ginklai iš kitų kraštų nepasiektų El Salvadoro komunistų ir kad pasaulio jėgos pastotų kelią revoliucinei Rusijos veiklai Centrinėje Amerikoje. Šiuo metu, pasak vyskupo, vis dėlto komunistams ginklai gabenami iš Nikaragvos, Hondūro bei Meksikos ir niekas dėl to neprotestuoja, o kai JAV nusprendžia El Salvadoro valdžią paremti ginklais — politiniame pasaulyje kyląs baisiausias žemės drebėjimas.

MARIJONŲ MIRUSIEJI BENDRADARBAI

Antanina Gudžiuvienė, Melrose Park, IL 1981.V.13.

Ona Ribelienė, Chicago, IL 1981.VI.11.

Anelė Gerkienė, South Holland, IL 1981.VI.14.

Antanas Pakeltis, Chicago, IL 1981.VI.18.

Marijona Radavičienė, New Britain, CT 1981.VI.24.

Leokadija Tamašauskienė, Momence, IL 1981.VII.12.

Natalija Kazanauskienė, Chicago, IL 1981.VII.17.

Už kiekvieną mirusį garbės narį aukojamos dvejos šv. Mišios.

Pavesdami mirusiųjų sielas Dievo gailestingumui, bendradarbiai už kiekvieną jų paaukoja rožančiaus dalį.

Tegul mirusieji ilsisi Viešpaties ramybėje!

Laivui — aukos

10 dol. — Zuzana Gricius.

6 dol. — Albina Jokubaitis.

Po 5 dol. — Rev. V. Karalevičius,
Marijona Marma, Ona Ropienė, Teresė
Vaitkūnas, Morta Jurėnas.

2 dol. — Stasė Pivariūnas.

Po 1 dol. — M. Salkauskas, Isabelė
Steponaitienė, Margaret Sereickas, M.
Jankauskienė, Zuzana Staskauskas, K.
Zvinis, Franas Scerba.

Laivo administracija labai nuoširdžiai
dėkoja gerbiams aukotojams už jų
dosumą. Teatlygina jiems Dievas šim-
teriopai!

ŽAIDIMŲ POPIETĖ

Visi yra maloniai kviečiami ir
laukiami žaidimų popietėje, kuri įvyks
lapkričio 8 d., 1 val. p.p., Chicagos Mari-
jonų vienuolyno svetainėje (6336 S.
Kilbourn Ave.). Bus daug laimėjimų ir
įvairenybių.

Kviečia Chicagos apskrities Marijonų
bendradarbių valdyba.

KAM VARGINTI AKIS? GERĄ RELIGINĮ STRAIPSNĮ AR
PAMOKSLĄ GALIMA IŠKLAUSYTI RAMIAI SĖDINT NAMIE.

Kun. V. Bagdanavičius yra įkalbėjęs juostelėn šiuos straipsnius,
apibūdinančius dabartinę Bažnyčios ir tikėjimo būklę:

Pirma juostelė: **Bažnyčia moderniam pasaulyje**

Antra juostelė: **Besikalbanti Bažnyčia** (vienoje pusėje ir antroje
pusėje) **Kur eina Bažnyčia po Antrojo Vatikano susirinkimo?**

Aparatą juostelėms klausyti galima įsigyti elektroninių reikmenų
parduotuvėse. Jų galima gauti už 50 ar 25 dol. Kiekviena juostelė
kainuoja po 3 dol. 50 centų. Jas galima gauti **Sūduvos juostelių Klube**

Vladas Šulaitis
7714 Dunbarton Ave.,
Los Angeles, Cal., 90045

ANTANAS GAURONSKIS 11.81
7029 SO. CALIFORNIA AVE.
CHICAGO, IL 60629

DR. ANTANAS KUČAS

ARKIV. JURGIS MATULAITIS MATULEVIČIUS

Gyvosios krikščionybės apaštalas

Įvadą parašė KARDINOLAS ANTONIO SAMORĖ

Tai geriausia knyga, kokia iki šiol buvo išleista, apie Dievo Tarno arkivyskupo gyvenimą, pastoracinę ir vienuolišką veiklą ir apie nugalėtas kliūtis kelyje į tobulą krikščionybę. Jo palaimintoju paskelbimo byla yra prie pabaigos Vatikane. Reik tik susipažinti su jo gyvenimu ir prašyti Šv. Tėvą šią beatifikacijos bylą pagreitinti.

Veikalas yra 592 psl., didelio formato, kietais viršeliais.

Kaina: \$15.00, pasiuntimui paštu reikia pridėti \$1.03.

Gaunama DRAUGO administracijoje, 4545 W. 63rd St.,
Chicago, Ill. 60629.